

JUBILEUL LUI „1,91"

Intr-un interviu acordat recent, maestra emerită a sportului Iolanda Balaş-Söter a declarat că ultimii ani au adus în proba feminină de săritură în înălţime înnoiri importante, care permit depăşirea actualului record mondial.

„Acum zece ani, cînd am reuşit 1,91 m, plutonul săritoarelor fruntaşe se afla la peste 10—15 cm în urmă. Astăzi însă, — a adăugat recordmana mondială —, **există în lume zece sau chiar cincisprezece săritoare care au trecut 1,80 m şi care pot ameliora actualul record al probei".** După părerea Iolandei, trei sînt factorii care au determinat această creştere valorică : îmbunătăţirea metodelor şi condiţiilor de antrenament, pistele din tartan şi noua tehnică de sărituri, pe care a consacrat-o campionul olimpic Dick Fossbury.

„Nu există limite în sport, — a spus Iolanda Balaş — **fiecare record va fi într-o zi depăşit ! La fel se va intimpla şi cu recordul meu din 16 iulie 1961. Nu pot să spun cu precizie dacă asta se va petrece în 1971 sau în 1972, cert este însă că a venit timpul ca şi acest record să fie întrecut. Un metru şi nouăzeci este pentru toate săritoarele în înălţime o barieră psihologică, dar ea a fost deja depăşită de Ilona Gusenbauer. În apropierea săritoarei austriece se află Rita Schmidt, Miloslava Hübnerova şi Cornelia Popescu".**

Răspunzind întrebărilor, marea noastră campioană a arătat că va primi cu bucurie vestea unui nou record mondial la săritura în înălţime femei, pentru că un asemenea eveniment va însemna un pas înainte în proba ei preferată. Un sportiv care iubeşte cu adevărat atletismul se va bucura întotdeauna de noile performanţe-record, indiferent dacă acestea sînt sau nu legate de numele lui.

La apropiatul jubileu al celui mai vechi record mondial feminin care figurează azi pe tabloul I.A.A.F. Iolanda Balaş-Söter aşteaptă viitoarele performanţe-record, la proba ei sau la altele, pentru că, aşa cum a spus-o întotdeauna şi a dovedit-o de-a lungul carierei sale sportive **„atletismul nu are limite, fiind simbolul spiritului etern al întrecerii".**

S. STĂNESCU

MUNCĂ, INVENTIVITATE, CREAŢIE

Antrenorul de lupte Constantin Niculescu a devenit, de-a lungul anilor, pe baza practicei şi continuei documentări, autorul a şapte aparate de gimnastică de utilizare multiplă : pregătire şi dezvoltare fizică generală, precum şi afecţiuni tratabile prin C.F.M. Omologate de către Oficiul de Stat pentru invenţii, acestea funcţionează cu remarcabile rezultate în sala de C.F.M. a Spitalului Colentina din Capitală, adresîndu-se tuturor grupelor musculare. Promovarea şi aplicarea prin generalizare a acestor aparate aduce un important aport în activitatea sportivo-culturistică şi C.F.M., prin concepţia lor modernă, evoluată.

Realizări ce interferează activitatea de sportiv cu aceea de inventator a lui Const. Niculescu apar încă din adolescenţa acestuia, premiul I pe ţară la Expoziţia de invenţii a Tineretului, în anul 1930. Deţinător al medaliei de aur la lupte greco-romane a asociaţiei sportive Tirul, în anul 1938, Niculescu, ca antrenor la secţia de lupte a asoc. Voinţa şi colaborator al prof. dr. Adrian Ionescu de la I.C.I.F., obţine un rezultat deosebit prin sportivul Fr. S. care, la vîrsta de 30 de ani, creşte 8 cm în înălţime.

Este de remarcat că, în ultimul timp, Constantin Niculescu a mai depus la Oficiul de Stat pentru invenţii o serie de dosare referitoare la diferite aparate de gimnastică.

Constantin EFRIMESCU

ACELE IMPARABILE LOVITURI LIBERE ALE LUI FREDY FIERARU...

Pînă la venirea vacanţei, în fiecare zi, la ora prînzului, îl puteai întîlni pe Fredy Fieraru în faţa unei şcoli de pe strada Nuferilor, măsurînd nerăbdător trotuarul, în aşteptarea băiatului său care ieşea de la cursuri... Într-una din zile m-am oprit lingă el ca să mai schimbăm nişte vorbe şi-apoi, împreună cu băieţelul său, teribil de fericit că luase un 10 la geografie, am pornit să dăm o raită prin Cişmigiu îmbiaţi de razele jucăuşe ale unui soare generos...

Puştiul îşi găsise imediat nişte „clienţi" pentru un joc de-a v-aţi-ascunselea, aşa că am rămas eu cu Fredy pe o bancă, să mai vorbim cîte ceva despre fotbal... A fost o conversaţie plăcută şi m-am gîndit că n-ar fi rău să vă împărtăşesc şi dv. stimaţi cititori, cîteva din amintirile fostului mijlocaş central al Venusului.

— ...Eu devenisem „titular" la 17 ani, dar munceam la antrenament de trei ori mai mult decît „senatorii". Voiam să-mi păstrez locul în echipă, să nu creez animozităţi. De voie, de nevoie, dădeam pase celor mai mari, ca să n-am probleme. Astfel devenisem „furnica" echipei. La 20 de ani, plecam cu echipa României la Montevideo, alături de „aşii" vremii : Deşu, Steiner, Covaci, Vogl, Wetzer etc... Făcusem un drum, nu glumă... Şi totuşi...

...Cel mai important meci al vieţii l-am jucat cu mine însumi. El a început pe vaporul care ne aducea în ţară de la Montevideo... Răcisem grav, aveam pneumonie. Zile întregi m-am zbătut între viaţă şi moarte, şi nici doctorii nu credeau c-am să mai ajung viu la ţărm... Cu o teribilă încleştare de voinţă, am biruit însă criza şi am fost internat la un spital în Genova, unde am stat **nemişcat în pat trei luni.** M-am reîntors apoi în ţară. Dar în ce hal ? De la 67 kg ajunsesem la... 42 ! Doctorii mi-au recomandat aer şi supraalimentaţie, ca să mi se sudeze plămînii. Le-am ascultat sfatul, dar, vai, în şase luni, de la 42 kg, „săltasem" la 105 ! Şi, curios, **continuam să visez la FOTBAL.** Toţi mă luau peste picior. Am început însă „operaţiunea F" (Fotbal). Am pornit să fac plimbări uşoare, mişcări de reeducare a muşchilor şi, încet-încet, am scăzut la 85 kg. Curînd, doctorii au constatat că plămînii s-au refăcut şi mi-au permis să reiau antrenamentele. În 1932 aveam iarăşi 67 kg. JUCAM IARĂŞI FOTBAL.

...Nu, nu, Fredy. Despre capitolul „Venus" dă-mi voie să povestesc eu ceva. Eram un puştan pe vremea aceea şi mă strecuram în tribuna de lemn de pe Splai. Şi de acolo, vedeam tot... Cu două ore înainte de antrenament, intrai pe teren. Erai totdeauna PRIMUL. Te îmbrăcai gros de tot — fie că era frig sau soare — îţi puneai ghete grele în picioare şi alergai pînă cînd sudoarea curgea în valuri de pe tine... Luai apoi balonul şi-l „judecai" migălos, pe-ndelete, pînă osteneam şi eu privindu-te. Abia atunci soseau şi „venusiştii" şi începeai adevăratul antrenament, alături de ei... Iar după ce se termina şi această „repriză", mai zăboveai cu Burdan sau Mircea David, ca să le tragi la poartă. Cînd plecau şi ei **rămîneai singur,** dar tot nu terminaseşi treaba !... Pentru că nu mai aveai oameni care să-ţi facă un „zid", înfigeai în zgura terenului şipci de gard, şi trăgeai lovituri libere peste ele, pe cele mai variate traiectorii. Apoi puneai un semn pe una din bare, o bască, un tricou, şi trăgeai de zeci de ori, ochind drept la ţintă... Da, am fost martor de multe ori la aceste ceasuri de muncă îndîrjită, şi nu mă miram de loc, la meciuri, că loviturile libere executate de tine, de la 16—20 de metri, erau goluri în proporţie de 80% !...

...— E adevărat, mărturiseşte Fieraru, munceam foarte mult. Mă pasionau mai ales loviturile libere, începînd cu penalty-urile. O dată am pariat cu marele portar iugoslav Glaser, cu care eram prieten bun, că îi transform zece penalty-uri bară-gol, la semiînălţime. Şi într-adevăr, m-am ţinut de cuvînt !... Am expediat toate mingile acolo unde spusesem ! Şi eram, reţine, în... pantofi de stradă ! M-am duelat o dată şi cu marele „Giussy" Baratki, într-un memorabil joc Venus — Rapid. „Giussy" a înscris atunci două goluri (unul din lovitură liberă de la 17 metri !), iar eu am egalat scorul prin două lovituri libere (de la 18 şi 20 de metri).

...Puştiul lui Fredy ne trage de mînă : — **Mergem acasă ?**

— **Mergem, băiete, mergem.** Fredy se scoală de pe bancă.

— **Îl faci fotbalist ?** îl iscodesc eu.

— **Eu ştiu ? Să vedem ! Deocamdată îl învăţ... loviturile libere...**

George MIHALACHE

Fredy Fieraru a participat la primul meci de divizia A, disputat în anul 1932, între Venus şi A.M.E.F.A. Arad. În fotografie, se vor recunoaşte şi vor fi recunoscuţi de cititorii mai vîrstnici : arbitrul Iancu Ceaureanu, Lăpuşneanu, Petea, Colea şi Volodea Vîlcov, Manolache, Cibi Braun, Lingurar, Struşca, Stanciu, Magold etc. (Fredy Fieraru este al şaselea, în rîndul de sus)

RUGBYUL ROMÂNESC APRECIAT DE ENGLEZI

Recent, a apărut la Londra, într-un număr festiv, revista „Touchdown", publicaţie oficială a lui Rugby Football Union. Editat cu ocazia centenarului rugbyului englez, acest număr festiv face loc în paginile lui unui articol în care este prezentat cititorilor rugbyul românesc.

Autorul articolului, după ce face un istoric al jocului cu balonul oval în ţara noastră, subliniind efortul depus în direcţia menţinerii şi dezvoltării jocului de rugby în acest colţ al Europei, aminteşte despre unele din rezultatele obţinute de echipele româneşti, în confruntările cu formaţiile străine. Articolul menţionează caracteristicile rugbyului românesc, arătînd că el îmbină fantezia jocului francez cu tehnica celui englez.

Aprecierile revistei engleze asupra rugbyului din România vin să confirme opiniile anterioare ale binecunoscuţilor arbitri britanici, comandor W. Lamb şi G.W. Feen, care au avut ocazia să urmărească la lucru pe jucătorii români şi să ia cunoştinţă de evoluţia acestui joc în România, cu prilejul vizitelor făcute de ei în ţara noastră.

Să sperăm că într-un viitor, pe care-l dorim cît mai apropiat, rugbyul românesc va avea din nou ocazia să fie apreciat pe terenurile britanice, reluarea legăturilor cu Rugby Union dînd posibilitate, în acelaşi timp, şi pasionaţilor jocului cu balonul oval din România să revadă redutabilele echipe de dincolo de Canalul Minecii.

prof. Camil MORTUN

REFLECŢII FOTBALISTICE

● Mai sînt şi jucători care au victoria în picioare şi se... împiedică de ea !

● După ce jucătorul este trimis pe banca din afara terenului pentru proteste îşi dă seama că trebuia să stea... în „banca lui" !

● Singura risipă care nu afectează „preţul de cost" al golului este risipa de... energie !

D. C. MAZILU

CRONICA SFERTURILOR DE VEAC

...CÎND BUNICII FACEAU SPORT

— IULIE —

1871 „CONCURSUL DĂRII LA SEMN (pentru) militari (s-a desfăşurat) în localul întîiei societăţi de tir, în Bucureşti (...). A descrie succesiv lupta din zilele de 23 şi 24 iulie, plăcerea învingerii, bărbăţia ce anima toate acele feţe pre care se reflecta dorinţa izbîndei, ar fi cu anevoie, căci acest fel de serbări se văd cu ochii, se pipăie — ca să zic aşa — cu anima şi cronicarul atingîndu-le le-ar desfigura, neputînd realiza coloritul tablou ce avea sub ochi. La concurs a participat şi generalul Florescu, ministrul de război, care a obţinut un premiu întîi „cu arma la distanţă mică (176 m)" şi un premiu doi „cu pistolul la distanţă mică (25 m)". „Trompeta Carpaţilor" din 1/13 august 1871.

1896 CICLISM. — „Tinerii Umberto şi Luigi Bosero, Ettore Tomaşcu, Iuliu Conabie şi Iancu Baboianu au făcut o excursie pe biciclete pînă la Giurgiu, parcurgînd această distanţă de 73 de chilometri în 3 ore şi jumătate la dus şi în 3 ore la întors... Dînşii au trecut şi la Rusciuk pe un vapor, şi după ce au vizitat şi acest oraş pe biciclete, au revenit la Giurgiu şi de aici, la Bucureşti".

„Universul" din 4/16 iulie 1896

● „Duminică 7 iulie se va redeschide în Parcul Oppler, circul de vară (...). Înainte de reprezentaţie, la ora 7 şi jumătate, va fi mare alergare de velocipede cu premiuri, la care va participa pe lîngă bicicliştii români şi englezul Krowther, pe biciclul său cu o înălţime de 3 metri !".

„Universul" din 6/18 iulie 1896.

1921 MOTOCICLISM. „În ziua de 10 iulie a avut loc o interesantă cursă cu motociclete pe distanţa Bucureşti — Braşov (...). Prevederile celor mai optimişti au fost întrecute şi din punct de vedere tehnic al cursei şi din cel al organizării (...). Principiul cursei a fost regularitatea. Viteza medie de 25 km pe oră cerea incontestabil, în prima linie, o stăpînire desăvîrşită asupra maşinei, cît şi asupra nervilor (...). Pe timpul cursei, atît prin oraşe cît şi prin sate, sergenţi de stradă şi jandarmi rurali au asigurat circulaţia în modul cel mai satisfăcător (...). La ieşirea din Sinaia, controlul secret, în persoana d-lui Dinu Cesianu, neobositul sportsman, este fatal concurenţilor care merg fără socoteală. Controlorul, după un copac, sfidind ploaia, ia note precise care vor hotărî rezultatul cursei.

„Revista automobilă" septembrie 1921.

1946 BOXUL, ÎN SPRIJINUL CICLISMULUI ! — La gala organizată de Federaţia Română de Box în folosul Turului Ciclist al României, pe arena „Venus", au asistat 15.000 de spectatori ! Meciul vedetă a opus pe Ion Popa lui Ion Mihăilescu. „Deşi a trecut în reprizele a şaptea şi a unsprezecea pe lîngă victorie, Mihăilescu a rămas tot şalangerul lui Popa, fiindcă a terminat la egalitate cu acesta (...) Popa a dovedit că nu este numai un tehnician, ci şi un puncheur, iar Mihăilescu a dovedit nu numai că loveşte tare, dar că ştie şi foarte mult box". În deschidere, o veritabilă surpriză oferită de amatori : „**Ion Stanomir îşi depăşeşte adversarul — gălăţeanul Dumitru Ciobotaru — cu admirabile croşee de dreapta şi un-doi-uri (...) care îi aduc o strălucită victorie, după o întîlnire aplaudată la scena deschisă !**" Pe atunci, Dumitru Ciobotaru boxa la uşoară... („Sportul popular" din 29 iulie 1946).

Documentar de **Dorin ŞTEFLEA**

ADEVĂRURI

O naţiune se perpetuează în prima linie prin vigoarea integrală a trupului şi a sufletului. Această vigoare se consacră şi sporeşte prin educaţie fizică.

Iuliu Haţieganu

Este un lucru bizar să atribui cea mai mare importanţă odihnei. Ceea ce trebuie copilului este, dimpotrivă, exerciţiul, pentru a-i da sănătate, sprinteneală, dibăcie.

Talleyrand

Mersul mă înviorează şi mă inspiră. Numai cînd corpul mi se pune în mişcare, începe să mi se mişte şi mintea.

J. J. Rousseau

EMOŢII, CA LA ORICE EXAMEN...

Viitoarele arbitre ale campionatului feminin de fotbal au dat lucrarea scrisă

O după-amiază ploioasă cu nori joşi, zebraţi de lungi fascicole de lumină. Într-unul din amfiteatrele Facultăţii de drept obişnuitul tablou al lucrărilor scrise. Numai că de data aceasta nu e vorba de teoria dreptului, ci, pe lungi coale albe, se expun diverse teze ale regulamentului de fotbal. Aproape 200 de candidaţi se pregătesc pentru furtunoasa carieră de arbitri de fotbal. Ei sînt gata, de pe acum, să înfrunte toate greutăţile acestei frumoase sarcini, căci chemarea gloriei e mai puternică decît spectrul mulţimilor agitate, iar de romantism, tineretul nu se satură niciodată.

Între candidaţi, numeroase fete, copleşite de justificată emoţie, se ghidează printre meandrele regulii de ofsaid, rozînd meditativ capetele de creion. Sînt viitoarele arbitre ale campionatului feminin, senzaţia stagiunii de toamnă. Să cunoaştem cîteva: **Doina Ibiceanu,** 19 ani, studentă. Iubeşte fotbalul, dar a jucat baschet. **Maria Păcuraru,** 29 ani, medic, aruncătoare de disc, entuziastă a fotbalului, dă examen alături de soţul şi fratele său cu care schimbă semne de încurajare reciprocă. **Gabriela Calomfirescu,** mezina examenului, are numai 17 ani şi este elevă în cl. a XI-a a Liceului „Ion Creangă".

În rîndurile băieţilor, grave figuri concentrate. Motivul e foarte serios: atacul la portar. Se gîndeşte profund chiar şi fostul internaţional **Francisc Zavoda,** care a atacat de atîtea ori portarii şi de-abia acum trebuie să-şi dea seama dacă avea dreptul să o facă sau nu. Descoperim şi un consilier juridic, pe tov. Al. Limona, cu frate între cavalerii primei divizii, dar lipsit de sprijin tocmai în faţa legii avantajului...

Vremea trece, ploaia a stat. Activul şcolii strînge lucrările. Merită a fi citat pentru munca lor dezinteresată şi rodnică: directorul cursului: **Chiriac Manuşaride;** şefi de seminar : **Victor Purcărete, Gh. Dulea, Tudor Marin, Emil Kroner ;** secretar : **Th.** Stoicescu. Chiar şi zelosul monitor, arbitrul **Anton Münich.**

În curînd o nouă promoţie, cea mai tînără, va apare pe stadioane. Încep problemele şi pentru cronicarii sportivi. Dacă pînă acum vorbeam despre arbitri, comparîndu-i cu nişte cavaleri ai fluierului, cum o să le spunem fetelor? Cred că vor găsi confraţii ceva galant şi înaripat, pe măsură a răsplăti curajul tinerelor căutătoare de stele.

Chiar de la bun început tinerelor arbitre li se vor crea condiţii. Consiliul municipal pentru cultură fizică şi sport le va oferi spre a arbitra meciuri, pe durata verii. Viitorul campionat feminin e pregătit cu o meticulozitate demnă de participantele lui.

REŢETA ARMONIEI

— Sigur ! Muncesc toată săptămîna, iar duminica, în loc să ies şi eu la aer, să mă plimb, stau singură-cuc ! Parc-aş fi văduvă !...

Cam aşa se încheiau discuţiile sîmbăta la prînz, cînd „ea" afla că „el" pleacă iarăşi, duminică dimineaţă, cu noaptea-n cap, la pescuit. Ba, uneori, cînd el se înapoia fără nici un chitic măcar, deşi fusese la Dunăre, la Giurgiu, ea îşi amintea că el făcuse liceul chiar la Giurgiu şi că la internatul de fete... Dar nu-i spunea nimic. Doamne fereşte ! Doar îl întreba : **ai fost la pescuit ?** El zicea că da şi de circumstanţă, ea îl credea, dar în tot cursul săptămînii persistau înnourări conjugale.

Apoi venea, inevitabil, sîmbăta : **„Sigur ! Eu muncesc toată săptămîna... plimbare... aer..."** Dar, într-un tîrziu, i-a venit şi lui ideea: **„Ştii ce ? Vino şi tu cu mine, o dată, la pescuit ! Uite, mîine dimineaţă, la trei..."**

Şi ea n-a mers cu el numai „o dată". A mers apoi întruna. Nu-l mai slăbeşte. Pînă atunci, el se îngrijea abia sîmbăta de rîme pentru caras, de mălai ca să facă mămăligă pentru crap, ori de linguri şi năluci pentru ştiucă sau biban. Acuma ea, vinerea, îl întreabă despre toate astea şi, în plus, dacă nu cumva au sosit în magazine mulinete „Luxor-lux", lansete „Pezon — Michel", „Flips"-uri, „Meps"-uri etc. Ba îl mai pune şi într-o penibilă încurcătură : care nylon e mai bun ? „Tortué" sau „Mimicri" ? El, bietul fericit, răspunde cum ştie, sau cum poate (cînd e vorba de noutăţi şi perfecţiuni, femeile, devenite pescari sportivi, dau tonul în utilajul de rigoare ca şi în modă !). Destul că, în fiecare săptămînă, de luni pînă miercurea, fericitul are parte de linişte. Dar ziua de joi începe cu „unde mergem duminică ?" Întrebarea n-o pune el.

Şi totul a început din ziua aceea, mai bine zis din noaptea aceea, cînd a sunat ceasul pe la trei şi au plecat pe la trei şi jumătate.

★

— Auzi cît de frumos cîntă pasărea asta ? l-a întrebat ea, pe malul apei, cu ochii după ciocîrlie.

— O aud de douăzeci de ani, tot aici... răspunde el, morocănos. **Dar nu mai face gălăgie...**

— Şi de ce să nu vorbesc ?

— Dacă vorbeşti, nu mai prindem nici un peşte !...

— Bine, tac ! Şi n-a zis bine „tac !" şi l-a şi prins ! Era un peşte mare. Rar ca mărime şi ca specie. **(„Sari ! Ajută-mă !" etc...** Pînă la urmă, şi l-a scos singură din apă ; fiecare pescar sportiv trebuie lăsat să se descurce singur).

De atunci, amîndoi, soţ şi soţie, aşteaptă cu aceeaşi nerăbdare zilele de duminică. De discuţii nici urmă. Doar ceva de genul acesta: „De ce îşi mai cumpără unii maşină, dacă nu merg la pescuit ?"

Ilie CÂRCIU

De data aceasta trofeul-record este deţinut de...sexul frumos

DIN LUMEA DE BASM A PEŞTERII POLOVRAGI, LA CHEILE SOHODOLULUI

Din localitatea Tg. Cărbuneşti sau din Tg. Jiu, după un drum de o oră cu autobuzul, ajungi la Polovragi, sat adăpostit la poalele munţilor. De aici, după altă jumătate de ceas de mers pe drum forestier, însoţit de zgomotosul Olteţ, ajungi la intrarea în peştera Polovragi. Păşind pe sub bolta umedă, pătrunzi în „tinda" peşterii, care oferă privirilor comoara fantastică a stalactitelor şi stalagmitelor. De-a lungul mileniilor, natura a plăsmuit aici ca şi în celelalte „saloane" ale peşterii o lume de basm, într-o uimitoare varietate de stiluri arhitectonice, în care întîlneşti bolţi imense, arcade largi, tivite cu ţurţurii stalactitelor. În forme bizare, ele atîrnă de tavanul tindei, se lipesc pe pereţii de mică sclipitori, se unduiesc pe sub arcurile de bolţi şi, în cele din urmă, subţiindu-şi trupul, ating pardoseala. Ai impresia că în aceste „saloane", în care susură muzica monotonă a picăturilor de apă, prind viaţă din calcar şi gheaţă chipuri omeneşti, animale de mult uitate, statui încremenite de veacuri.

Se spune că peştera ar fi fost, în timpul Dacilor, copiştea lor păgînească şi că aici a trăit zeul Zamolxe care, aşa după cum îl descrie Vlahuţă... „din bătrîn s-a făcut tînăr şi a mers de a îmbărbătat poporul la luptă"...

Te rupi cu greu de vraja care te-nvăluie şi porneşti încet spre ieşire. Afară e răcoare. Pale fumuri de ceaţă plutesc pe crestele codrilor. Departe, în stînga peşterii, se deschid luminişuri, se desluşesc satele, împrăştiate pe încheieturile măgurilor de la gura Văii Olteţului.

Tot din Tg. Jiu, spre Valea Jaleşului, între ziduri de stînci uriaşe, se pot vizita cheile Sohodolului, care te întîmpină cu un farmec rar întîlnit.

Sohodolul, care se naşte undeva sub apăsarea colosilor de calcar, sus, în creştetul munţilor Runcului, călătoreşte înspumat şi zgomotos, se rostogoleşte printre bolovani, prin noaptea galeriilor şi aproape de Runcu — satul de la izvoarele munţilor — iese la lumina zilei, limpede şi rece.

Cei ce urcau pînă la obîrşia apei, povestesc, că pădurile din nordul Olteniei sînt falnice, dar că vînturile răsuceau arborii bătrîni şi-i prăvăleau în adîncimea văilor să-i înece apele. Specialiştii au stabilit că, tăindu-se un drum forestier prin cheile Sohodolului, s-ar putea exploata, în fiecare an, din parchetele înfundate, zeci de mii de metri cubi de lemne. Exploziile prelungite în ecouri îndepărtate au gonit sălbăticiunile în adîncul pădurilor şi astfel Cheile Sohodolului s-au lărgit pe o distanţă de 12 km.

Peisajul a rămas însă în continuare tulburător de enigmatic, dar parcă mai luminos. Călătorul care-şi îndreaptă pasul spre cheile Sohodolului, pe munţii din jur sau pe coama înaltă a Parîngului, n-are ce regreta. Ferestrele inimii i se deschid larg şi primesc darul naturii, mireasma şi prospeţimea munţilor.

Carol BORA

Răspunde Ion Poştaşu

LAURA CAFRIŢA, BUCUREŞTI. 1) Cînd s-a făcut observaţia că în ultimele etape a putut fi constantă tendinţa de favorizare a unor jucători care aspirau la titlul de golgeter, ea nu s-a referit, fireşte, la ajutorul primit în acest sens din partea coechipierilor, ci la amabilitatea pe care au manifestat-o în această direcţie unii... adversari. 2. Dacă vă amintiţi, au fost cazuri cînd n-au fost acordate titlurile de campioni, la atletism şi la haltere, apreciindu-se că performanţele sportivilor respectivi nu erau în concordanţă cu acest titlu de onoare. Situaţia era aceea pe care o exprimă un cunoscut proverb românesc : **„Chiorul este împărat în ţara orbilor".** Ca atare, nu trebuie să vă supere (mai ales că nu sînteţi în cauză !) nici măsura Federaţiei de a nu acorda obişnuitele distincţii pentru titlul de golgeter, obţinut cu un număr de goluri care exprimă mai de grabă... ineficacitate decît eficacitate. Bineînţeles însă că, în caietele de evidenţă, Moldoveanu, Tătaru şi Dumitrache figurează ca golgeteri ai campionatului 1970—1971. Departe de a constitui o ironie cum aţi vrea dv., ultimele două versuri din poezia **„Numai golgeter să nu fii" — „Fiindcă pierdeţi avantajul / De staţi prost cu procentajul"** apare mai iute ca un sfat. Şi încă foarte preţios, fiind dat din timp !

CONSTANTIN VEGA, RÎMNICU VÎLCEA. Ne spuneţi că, prin promovarea Chimiei în divizia B cei din Rîmnicu Vîlcea şi-au văzut visul împlinit. Nu ştiu dacă este nimerită, în aceste momente, compoziţia dv. literară. Să-i lăsăm pe oameni să se bucure !

D. GRIGORESCU, SIBIU. Au mai existat asemenea propuneri : ca fotbalistul care şi-a accidentat un adversar să stea pe tuşă tot atîta timp cît jucătorul devenit indisponibil din cauza lui. Dv. vă gîndiţi chiar la un număr dublu de etape ! Teoretic, o asemenea soluţie ar putea întruni destule adeziuni. Pusă în practică, însă, ea n-ar fi întotdeauna echitabilă, multe accidentări datorîndu-se întîmplării, neşansei. Şi, oricum, s-ar deschide porţile pentru noi manevre. N-au fost, şi aşa, destule ?

VLADA TEPELUŞ, BUCUREŞTI. 1. Nu. 2) **„Tuş" şi „exclus".** Exclus să rimeze !

MARIANA POPA, DOROHOI. Viitorul campionat mondial de fotbal feminin va avea loc în Mexic. Concomitent, se va desfăşura şi o paradă a modei. Un cititor din Ploieşti, Nelu Quintus, ne-a trimis, de altfel, un catren pe această temă :

Nu ar fi de loc exclus,
Ca-n folosul ambianţei,
Să auzi că au condus
Doar arbitrii... eleganţei !

ION PÎRVAN, CRAIOVA. 1) Nota 10 la memorizare ! 2) Rocky Marciano s-a întîlnit cu Joe Louis şi a cîştigat prin K. O. Dar acest lucru s-a întîmplat în 1951 cînd Joe Louis a avut proasta inspiraţie, la 37 de ani, de a urca din nou scările ringului, după ce, în 1949, abandonase coroana greilor pe care o deţinuse timp de 12 ani. Poate că atunci l-aş fi bătut şi eu pe Joe Louis. Am scăpat ocazia !

UN FOST JUCĂTOR, MORENI. Sînteţi pornit împotriva arbitrilor de fotbal. Nu vă este teamă că v-ar putea ajunge blestemul lor : „să devii şi d-ta cavaler al fluierului !".

MIHAI ARDELEAN, COMUNA INEU. **„Observatorii federali care asistă la meciurile de fotbal, ce împuterniciri au ? De pildă, ei pot anula golurile neregulamentare acordate de arbitri ?"** Atît ar trebui ! Ei trebuie să observe condiţiile în care se desfăşoară un meci şi să raporteze apoi asupra diferitelor lui aspecte : atitudinea publicului, comportarea tehnică a jucătorilor, calitatea arbitrajului, incidentele intervenite pe parcursul partidei etc. La faţa locului, observatorii federali pot interveni pentru a face să se respecte dispoziţiile privitoare la persoanele care au acces în incinta terenului, pentru a atrage atenţia, în pauza jocului, delegaţilor echipei sau căpitanilor asupra unor aspecte disciplinare etc.

Ilustraţii : N. CLAUDIU